

עפ"ת 69024/11/18 - מדינת ישראל נגד צביה קנטור גוז - נוכחת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 69024-11-18 מדינת ישראל נ' קנטור גוז 29 מאי 2019
עפ"ת 11008-12-18 קנטור גוז נ' מדינת ישראל
לפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערערת והמשיבה שכנגד
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ספי בראז
נגד
המשיבה והמערערת שכנגד
צביה קנטור גוז - נוכחת
ע"י ב"כ עוה"ד אשר ארבל וטל כהן

פסק דין

1. בפניי ערעורה של המדינה על גזר דינו של בית משפט לתעבורה בתל אביב-יפו [כב' השופט ד. סעדון] (להלן: "**בית משפט קמא**") בתיק ת"ד 4546-02-17, 16.10.18, בו גזר על המשיבה 20 חודשי פסילת רישיון הנהיגה בפועל בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית, 6 חודשי פסילת רישיון הנהיגה על תנאי למשך 3 שנים, קנס בשיעור של 3,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו ו-6 חודשי מאסר מותנים למשך 3 שנים במידה ותגרום תאונת דרכים שתוצאתה חבלות של ממש למי מהמעורבים.
 2. מלכתחילה הוגשו בפני בית משפט זה שני ערעורים על פסק דינו של בית משפט קמא הנוכחי ומנגד ערעור המשיבה על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה.
 3. בישיבת יום 23.01.19 קיבל ב"כ המשיבה את המלצת בית המשפט וחזר בו מערעורו על הכרעת הדין של בית משפט קמא ובאותה ישיבה, נדחה ערעור המשיבה על גזר הדין. נקבע בהחלטה כי "**בכל קנה מידה לא ניתן לומר שהעונש שהטיל בית משפט קמא על המשיבה הוא עונש חמור יתר על המידה**".
 4. בית המשפט לא סיים הדיון בערעור המערערת באותה ישיבה והדיון נדחה לקבלת תסקיר שירות מבחן בעניינה של המשיבה. אופשר למדינה לישיבה הנדחית שהתקיימה ביום 17.04.19 להציג תצהיר נפגעי העבירה בתאונה נשוא הערעור, לאחר שנועצה המדינה עם נפגעי העבירה בחרה שלא לעשות כן.
 5. בערעורה טוענת המדינה, כי העונש שגזר בית משפט קמא הוא עונש מקל במיוחד אשר אינו הולם את עבירות התעבורה החמורות בהן הורשעה המשיבה, את נסיבות התאונה, תוצאותיה הקשות ורשלנותה הגבוהה וכי העונש שהוטל על המשיבה מהווה סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הראויה.
- כן טענה המערערת כי שגה בית משפט קמא בכך שלא קבע מתחם ענישה מוגדר לרכיב עונש המאסר בפועל, הכולל רף עליון ואף תחתון כפי שמורה תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

לעניין עונש המאסר בפועל קבע בית משפט קמא כי המתחם הינו "**מאסר עד 3 חודשים אשר יכול וירוצה בעבודות שירות**" ולעמדת המדינה קביעה זו היא קביעה שגויה בהינתן הערכים המוגנים, החבלות הקשות שנגרמו בתאונה

להולכת הרגל ולבנה הקטין והרשלנות הגבוהה בה לקתה המשיבה עובר לתאונה והפסיקה הנהוגה בנסיבות מחייבות, לעמדתה, קביעת מתחם ענישה הנע בין 3 חודשי מאסר בפועל עד 12 חודשי מאסר.

בתוך המתחם סבורה המדינה שהיה על בית משפט קמא להטיל על המשיבה עונש מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות.

6. בנוסף סבורה המדינה כי שגה בית משפט קמא בכך שלאחר שקיבל חוות דעת הממונה על עבודות השירות, חוות דעת שלילית הקובעת שאין המשיבה כשירה לביצוע עבודות אלה היה עליו להשית עליה מאסר ממש ולא לסגת מכוונתו המקורית ולא להטיל עליה מאסר כלל. בעשותו כן חרג בית משפט קמא ללא כל נימוק ובשגגה ממתחם העונש ההולם את נסיבות התאונה ותוצאותיה.

7. כן טוענת המדינה בערעורה ששגה בית משפט קמא בקביעתו לעניין הפסילה בפועל כי מתחם הענישה במישור זה נע בין 12 ל-24 חודשי פסילה בלבד.

לעמדת המערערת בנסיבות, רף הרשלנות הגבוה והפציעות הקשות שנגרמו לנפגעי העבירה ראוי היה לקבוע מתחם ענישה פסילתי גבוה יותר ולכן צריך היה בית משפט קמא להשית על המשיבה עונש פסילת רישיון הנהיגה למספר שנים.

8. באי כוחה של המשיבה עמדו אחר גזר דינו של בית משפט קמא הן באשר למתחם שקבע והן באשר לעונש שנבחר בתוך המתחם.

9. דין והכרעה

א. הלכה עמנו שאין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בחומרת העונש אלא במקרים חריגים (ע"פ 6815/17 **מדינת ישראל נ' שלמה זריהן** (23.10.17)). כן מן המפורסמות היא שאין ערכאת הערעור ממצה את הדין עם הנאשם. משנקבע כי העונש שגזרה הערכאה הדיונית מצוי במתחם הסבירות, אין מקום להתערב בו גם אם נפלה טעות בקביעת מתחם הענישה ההולם על-ידי הערכאה הדיונית (ע"פ 448/14 **מדינת ישראל נ' ליאור אזולאי** (24.11.14)).

ב. המשיבה הורשעה לאחר שמיעת ראיות בגרימת תאונה קשה. ביום 04.04.16 בשעות אחר הצהריים נכנסה היא לצומת מרומזר שלא מהנתיב הנכון, בניגוד לאור האדום ברמזור בכיוון נסיעתה, חסמה דרכו של רכב מעורב וגרמה להתנגשות בין רכבה לרכב המעורב. מעוצמת ההתנגשות נהדפו כלי הרכב, רכבה של המשיבה פגע ברכב נוסף שנהדף מעוצמת הפגיעה ופגע בהולכת רגל ובבנה הקטין. הולכת הרגל ובנה נחבלו חבלות של ממש. לקטין נגרמו חבלת ראש, שברים בעצמות פרונטליות, הוא הורדם, הונשם ואושפז בטיפול נמרץ ילדים. לאחר מכן הועבר למעקב ניוורוכירוגי. להולכת הרגל נגרמו שברים רבים בראשה, בבית החזה, בחוליות ופגיעות נוספות באיברים הפנימיים, היא אושפזה לתקופה ממושכת ונזקקה לטיפולים ממשיכים גם לאחר שחרורה מאשפוז.

ג. בית משפט קמא בגזרו את דינה של המשיבה היה ער לרשלנותה הגבוהה בגרימת התאונה ואף לנזקים הקשים שנגרמו לנפגעי התאונה, ועמד על כך ששני עיקרים אלה הם אלה שצריכים להשפיע על קביעת מתחם העונש ההולם, סוגו ומידתו. כן נתן בית משפט קמא דעתו למדיניות הפסיקה הנהוגה ובתוך המתחם, לעברה התעבורתי של המשיבה ביחס לוותק נהיגתה ולעובדה שנוהלו הוכחות.

משקל לענישתה של המשיבה ייחס בית משפט קמא לעובדה שנהג הרכב המעורב לא עמד לדין בשל מחדל לא מנומק

ולא מוסבר, בעבירה של נסיעה במהירות העולה על המותר ובהביאו כלל שיקולים אלה גזר הדין כמפורט לעיל.

ד. כאמור, בהליך הנוכחי התקבל תסקיר קצין מבחן בעניינה של המשיבה. המשיבה, כבת 53 שנים, גם לשני ילדים בגילאים 13 ו-18, עובדת באופן חלקי בתחום התיווך. המשיבה סובלת מזה כעשור ממיגרנות, מקבלת טיפול תרופתי בשל כך ועוד. בשל התאונה נשוא הערעור המשיבה סובלת מהפרעת דחק פוסט-טראומטית וסובלת מסיפמטומים שונים כגון: הפרעה בשינה, בריכוז, מתח ואי-שקט ומצויה במצב תפקודי לקוי. המשיבה תומכת כבת יחידה באמה הנמצאת במצב סיעודי ומטפלת בבנה הצעיר הסובל מהפרעה על הספקטרום האוטיסטי. לעמדת שירות המבחן המשיבה מתקשה לקחת אחריות מלאה על ביצוע עבירות בהן הורשעה וזאת על רקע מצבה הרגשי והנפשי המורכב. עם זאת גילתה אמפתיה כלפי נפגעי התאונה, שירות המבחן סבור כי המשיבה נזקקת לטיפול במצבה, אך בשל התנגדותה לא באו בהמלצה ברוח זאת. יחד עם זאת, סבור שירות המבחן שענישה במסגרת של"צ בהיקף נרחב של 250 שעות יהלום את יכולתה, מצבה ונכונותה של המשיבה. בתסקיר משלים הומלץ כי תבצע עבודות של"צ במסגרת "ביגודיות ויצ"ו".

ה. מטיעוני ההגנה ואף מטיעוניה המשלימים של המערערת בהליך שבפני עולה שאף שהפגיעות בנפגעי התאונה היו קשות ביותר עובר להתרחשות התאונה מצבם בחלוף הזמן השתפר ולו במידת מה.

ו. ערעור המדינה על גזר דינו של בית משפט קמא בדין יסודו. המתחם שנקבע והעונש שהוטל על המשיבה קל יתר על המידה אם כי במישור המאסר בפועל ניתן להסתפק ברף התחתון בעונש מאסר מותנה בלבד. העובדה שבית משפט קמא לא דק פורתא בקביעת מתחם הענישה ההולם אינו מצדיק כשלעצמו שינוי גזר דינו באופן קיצוני. באותה נשימה אומר שבמבט בדיעבד, לאור תסקירי שירות המבחן הטלת עונש מאסר בפועל ולו בעבודות שירות, אינו הולם את נסיבותיו של המקרה שבפני ואינו מביא כל תועלת בהיבט ענישתי או חברתי. האינטרס הציבורי בנסיבות מצדיק התערבות בענישה שהוטלה על-ידי בית משפט קמא, אך לא במישור עונש המאסר.

הפסיקה הנהוגה בעבירות בנסיבותיהן לאור הפגיעה בערכים המוגנים, מידת רשלנותה של המשיבה ותוצאות התאונה מצדיקים החמרה בענישה, אך בעיקר בתחום עונש הפסילה מנהיגה והטלת של"צ.

ז. הנני אפוא מוצא להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא ובמקום גזר דינו להטיל על המשיבה את העונשים הבאים:

1. 32 חודשי פסילת רישיון הנהיגה בניכוי 60 ימי הפסילה המנהלית.

2. פסילה מותנית בת 6 חודשים למשך 3 שנים.

3. קנס בסך של 3,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו.

4. מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים שיחול על עבירות של גרימת ת"ד שתוצאותיהן חבלות של ממש למי מהמעורבים.

5. 250 שעות שירות לתועלת הציבור אותן תבצע המשיבה ב"ביגודיות ויצ"ו" בתל-אביב בתפקידי סיוע בסידור ומיון בגדים, סיוע בחנות ומשרדי ובהתאם לצרכי המסגרת. זאת תעשה בפיקוח שירות המבחן.

מובהר למשיבה שאי-עמידה בתנאי השל"צ עלולה להשיבה לבית המשפט להטלת ענישה חלופית.

בשולי השמעת פסק הדין הודיעה המשיבה לבית המשפט כי שילמה את כל הקנס בשיעור של 3,000 ₪, ואם כך הדבר אינה צריכה לשלם יותר, מאליו מובן.

בעניין הפסילה בפועל, תנוכה ממנה גם הפסילה המנהלית, כאמור, וגם כל פסילה אחרת שנבעה מהתיק הנוכחי.

ניתן והודע היום, כ"ד אייר התשע"ט, 29 מאי 2019, במעמד הנוכחים.

רענן בן-יוסף, שופט